

**KOLLER MÁRTONNÉ
SZ. MOLNÁR VERONIKA:**

SZÍVÜNKBEN MÉG MINDIG ÉLNEK

Az emlékezés nagyon érdekes dolog. Vannak emlékek, amik nagyon hamar elmosódnak, de azok, melyek számunkra fontosak, szinte kristálytisztán megmaradnak bármilyen memóriajavító gyógyszer nélkül is.

Feltámadt bennem a félelem, vajon az én emlékeim, amik számomra nagyon fontosak, az idő, az öregség nem kezdi-e ki, és nem tudom elmondani a történeteimet azoknak, akik ebből a töből fakadnak, amiből én. Ha valaki nem ismeri ősei történetét, vagy netán nem is kíváncsi életükre, annak a múltjában nagy úr tátong, lelkiükben mindig szegény ember marad. A gazdagság nem csak pénzben mérhető. Őseink élete, annak ismerete, szívet, lelket, megtölti gazdagsággal.

Sok idős ember meséjét hallgatva többször tapasztaltam, hogy régi dolgokra szinte pontról pontra emlékeznek, de a napi dolgaikat sorra elfelejtik. A fiatalok szenilisnek nevezik őket, pedig ha végighallgatnák régi történeteiket, szinte parányi részletekre is emlékezve, bocsánatos bűnnek számít, hogy nem emlékeznek arra, hogy reggel, délben vagy este milyen gyógyszerből mennyit kell bevenni.

A Jóisten, mikor a hatodik napon az embert teremtette, megalkotta a testet, és a világ mindenségét elrejtette az ember fejében. Ebbe beleérttem a múltat, a jelent s a jövőt, az egész világ távolságait, szépségeit, csúfságait, jót, rosszat, bűnt, bánatot, örömet, boldogságot, s ami a világmindenségben van, még a csillagok ragyogását is. Csak így lehet, hogy az emberi agy mind magába tudja zárni, amit lát, hall, gondol és emlékezik. Erre csak Isten képes.

Naponta kellene imába foglalni, hogy a Jóisten a tudatunkat ne homályosítsa el semmilyen betegségben. Az öregségben is hagyja meg emlékeinket, mert a fáradt, öreg testnek a régi idők emléke megszépíti idős napjait, tehertől megviselt testét.

Mielőtt velem is ez megtörténne, a kor egyik szörnyű büntetése, az egyhangúság, fáradékonyság, feledékenység, szeretném leírni szüleim, nagyszüleim életét, nehéz, küzdelmes mesébe illő történeteiket.